

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΤ Δ Δ Ο Ν Ε Β Δ Ο Μ Α Δ Ι Α Ι Ο Ν
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἀναμορφώσεως» μετεφέρθη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς Πειραιᾶ, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου, ἀριθμὸς 114, πλησίον τ.δ. Ναοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Ὅθεν πᾶσα ἐπιστολὴ καὶ πᾶσα ἐπιταγὴ καὶ πᾶν ὄ,τι ἀφορᾷ τὴν «Ἀναμόρφωσιν» πρέπει νὰ πευθύνεται: τοῦ λοιποῦ πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Σπ. Μακρῆν, Συντάκτην «Ἀναμορφώσεως» εἰς Πειραιᾶ. Τηλεγραφικῶς: «Ἀναμόρφωσιν», Πειραιᾶ. Ὡραὶ ἐργασίας τοῦ Γραφείου: 7-11 1/2 π. μ. καὶ 2 1/2-7 1/2 μ. μ.

ΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ

ΑΝΕΥ ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων εἶναι ἀδύνατον νὰ προυχθῆ τις καὶ εὐημερήσῃ. Αἱ πεποιθήσεις καὶ τὰ φρονήματα εἶναι ἐκεῖνα, ἅτινα διαμορφοῦσι τοὺς σταθεροὺς ἀνδρας καὶ τοὺς ἀληθεῖς χαρακτήρας. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἰσπλήθην εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν χωρὶς νὰ διαμορφώσῃ πεποιθήσεις ἰσχυρὰς καὶ ἀκλόνητα φρονήματα! Ὅθ' ἦναι κάλαμος ὑπὸ παντὸς ἀνέμου σαλευόμενος. Ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητος, χαρακτήρ βευστὸς καὶ ὑδαρὴς, καὶ εἰς ἑαυτὸν θὰ ἦναι ἐπιβλαβὴς καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἐπιζήμιος, ἐὰν μάλιστα καταλάβῃ ἢ κατέχη θέσιν τινὰ κοινωνικὴν ἀνωτέραν. Ἔθνος μὲ τοιοῦτους χαρακτήρας ἀσταθεῖς καὶ εὐμεταβλήτους, μὲ τοιοῦτους ἀνθρώπους ἀνευ ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων οὐδέποτε δύναται νὰ εὐημερήσῃ, οὐδέποτε δύναται νὰ ἀκμάσῃ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ μεγαλοουργήσῃ.

Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἐν τούτῳ παρέχει ἡμῖν τὸ τέλειον μέτρον, τὸν ἕπατον κανόνα. Θέλει τοὺς ἑαυτοῦ ὀπαδοὺς ἀνθρώπους ἀρχῶν σταθερῶν, πεποιθήσεων ἀκραδάντων, φρονιμάτων ἰσχυρῶν—ἀληθῶς χαρακτῆρας. Αὕτῃ ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ συνισταμένη εἰς δόγματα πίστεως καὶ εἰς ἐντολάς ἠθικῆς, μᾶς δίδει οὕτω τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ βίου, πρὸς τὰς ὁποίας συμφώνως πρέπει νὰ ζήσωμεν, καὶ τὰ τέλεια φρονήματα, πρὸς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συμφρονήσωμεν—καὶ ἀπαιτεῖ εἰς ταῦτα ἀκλόνητον ἐμμονὴν καὶ ἀκράδαντον πίστιν, διαμορφοῦσα ἡμᾶς οὕτω ἀληθῶς σταθεροὺς χαρακτήρας. «Στάκετε ἐν τῇ πίστει» μᾶς λέγει, «καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε.»

Πρὸ ὅλων τῶν δυσχερειῶν καὶ πρὸ ὅλων τῶν δελεασμάτων μᾶς θέλει ἀνεπηρεάστους, ἀκλονίτους. Καὶ ἐὰν οἱ σωροὶ τοῦ χρυσοῦ συσσωρευθῶνται ἐνώπιόν μας διὰ νὰ μᾶς σαγηνεύσωσι—καὶ ἐὰν οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου μᾶς προσφέρωνται διὰ νὰ μᾶς δελεάσωσι—καὶ ἐὰν ὄλαι αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου καὶ αἱ μεγαλύτεραι τρυφερότητες μᾶς ὑπόσχωνται διὰ νὰ μᾶς παγιδεύσωσιν—ἡμεῖς πρέπει νὰ ἡμεθα ἀκλόνητοι καὶ ἀσάλευτοι εἰς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀγίας πεποιθήσεις μας, ἀδωροδόκτοι πρὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν θησαυρῶν, ἀδελείστοι πρὸ ὅλων τῶν ἡδονῶν καὶ τρυφῶν, τῶν τιμωνῆτων ἀξιομάτων.

Καὶ ἂν ἀκόμη αἱ φοβερότεραι τῶν ἀπειλῶν ἐκσφενδονίζωνται καθ' ἡμῶν καὶ ὁ μεγαλύτερος τρόμος μᾶς ἀπειλῇ—ἂν αὕτῃ τοῦ μαρτυρίου ἢ πυρὸς ἀνάπτεται δι' ἡμᾶς,—ἡμεῖς πρέπει νὰ ἡμεθα ἔτοιμοι, χεῖρ τῶν ἀγίων ἀρχῶν καὶ τῶν ἱερῶν πεποιθήσεών μας, νὰ προσφέρωμεν καὶ ἑαυτοὺς ἀκόμη ὀλοκαύτωμα εἰς τὸ ἱερὸν βωμὸν τῆς Πεποιθήσεως, ἢ τις μὲ τὴν ἱερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ

γλώσσαν ὀνομάζεται Πίστις. Ἴδοὺ ὁποῖους θέλει τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ὀ Χριστιανισμοῦ, ἀνθρώπους ἀρχῶν καὶ φρονιμάτων ἰσχυρῶν, χαρακτῆρας σταθεροὺς καὶ ἀμεταβλήτους.

Παρουσιάζει ἐνώπιον ἡμῶν αὐτὸν τὸν Θεόν, τὸν Οὐράνιον Πατέρα, τὸν ἀναλλοίωτον καὶ ἀμετάβλητον καὶ τέλειον, καὶ λέγει πρὸς ἡμᾶς: «Ἔσεσθε τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς τέλειός ἐστι». Καὶ ὅπως ὁ τέλειος Θεὸς εἶναι ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος, διότι εἶναι τέλειος—τὸ ἄκρον ἀγαθὸν καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀλήθεια—οὕτω καὶ ἡμεῖς, τὰ τέκνα αὐτοῦ, πλησιάζοντες, κατὰ τὸ ἐφικτὸν τῇ ἀνθρώπινῃ ἀσθενείᾳ, πρὸς τὴν θείαν τελειότητα, πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἡμεθα σταθεροὶ καὶ ἀμετάβλητοι εἰς τὰ φρονήματα καὶ τὰς πεποιθήσεις, εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν χαρακτῆρα.

Καὶ ναὶ μὲν, δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν καὶ τὸν πεπερασμένον καὶ ἀσθενῆ θνητὸν νὰ προσεγγίσῃ ποτὲ εἰς τὸ ἀμετάβλητον τοῦ Θεοῦ· διότι ἡ ἀνθρώπινη ἀσθένεια καὶ εἰς πλάνας ὑπόκειται καὶ εἰς ἀμαρτήματα. Ὅτινα ὁ Χριστιανὸς πρέπει σὺν τῷ χρόνῳ νὰ παλινορθῇ, μεταβαλλόμενος ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ τὰ κρείττω· ἀλλ' εἶναι καὶ τοῦτο μία σταθερὰ ἀρχή, ἀμετάβλητος, ἀξιόλογος καὶ σπουδαία: ἡ βελτίωσις τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν προσέγγισις.

Ὁ Χριστιανός, μεταβαλλόμενος ἐπὶ τὰ βελτίω εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀλλάσων ἰδέας χάριν τῆς ἀληθείας, δὲν εἶναι ὁ σαλευόμενος κάλαμος, ἀλλ' ὁ βελτιούμενος ἄνθρωπος, ὅστις, ἂν ἦδη φρονῇ εἰς ζήτημά τι ἄλλως ἢ πρότερον καὶ πρῶτη ἀλλως ἢ πρῖν, δύναται ἀπαράχως καὶ μετὰ θάρρους νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ πρῖν ἐπλανᾶτο καὶ ὅτι ἦδη τὴν πλάνην του διορθοῖ καὶ ἑαυτὸν βελτιοῖ.